

UDK 811.163.6'282(497.4–18)

Mihaela Koletnik

Pedagoška fakulteta v Mariboru

GLASOSLOVNI RAZVOJ V SLOVENSKOGORIŠKEM NAREČJU

0 Po klasifikaciji slovenskega dialektologa in jezikoslovca Frana Ramovša se deli slovenski jezik na več kot štirideset narečij in izrazitejših govorov, ki so porazdeljeni na sedem narečnih skupin, od katerih vsaka obsega po več narečij. Ramovš v *Dialektih* (1935) prišteva slovenskogoriško (goričansko) narečje k severovzhodni štajerski narečni skupini, danes panonska,¹ kamor se uvršča tudi na Logar-Riglerjevi *Karti slovenskih narečij* (1983). V dosedanji dialektološki literaturi je bilo predstavljeno na dva načina: Ramovš je štel k slovenskogoriškemu narečju le govore v zahodnih Slovenskih goricah, in to od črte Maribor–Šentilj na zahodu do črte Marija Snežna–Sv. Ana na Kemberku–Vurberk ob Dravi na vzhodu. Na *Karti slovenskih narečij* Logarja in Riglerja teče južna meja tega narečja v črti od Radencev do Vurberka, vzhodna od Radencev do Gornje Radgone, severna pa od Gornje Radgone ob slovenski državni meji do Šentilja. Tako delitev so narekovali dvoji vzroki: (1) Ramovševa meja kaže na začetek daljšanja staro- in novoakutiranih samoglasnikov v nezadnjih in zadnjih ali edinih besednih zlogih; (2) Logar-Riglerjeva meja ločuje dvoglasniški slovenskogoriški od prleškega enoglasniškega samoglasniškega sestava. Izoglosa, ki na Ramovševi *Dialektološki karti* ločuje slovenskogoriško od prleškega narečja, predstavlja mejo med vzhodnim in zahodnim slovenskogoriškim podnarečjem; govor vzhodno od črte Marija Snežna–Sv. Ana na Kemberku–Sv. Trojica niso prleški, kakor je verjetno zaradi pomanjkanja gradiva mislil Ramovš, saj imajo dvoglasniški samoglasniški sistem (skupna sta jim stara dvoglasnika *e᷑* in *o᷑* za stalno dolgi jat in dolgi *o*), kar sta pri zamejitvi upoštevala Logar in Rigler. Prav dvoglasniški samoglasniški sistem jih ločuje od monoftongičnih prleških govorov.

1 Razvoj samoglasniškega sistema v panonskih govorih

Predniki današnjih Slovencev (alpski Slovani), ki so se naselili na današnjem in nekdanjem mnogo večjem ozemlju v Alpah, na Krasu in jugozahodnem delu Panonske nižine, so nekako do srede 8. stoletja govorili še bolj ali manj vsem Slovanom skupen ali vsaj zelo podoben praslovanski jezik, katerega vokalni sistem je obsegal 11 samoglasnikov, od tega štiri kratke: *e, o, ɛ, ɔ* in sedem dolgih, od tega pet ustnih: *i, y, u, ɛ, a* in dva nosna: *ø, œ*. Razen v skupinah *tert, tort, telt, tolт* so bili vsi zlogi v besedi odprtji. Praslovanski je bil tudi sistem soglasnikov, značilno zanje je bilo, da so bili glede na položaj pred palatalnimi ali nepalatalnimi samoglasniki ali palatalizirani ali trdi, ki je obsegal še palatalne soglasnike *l', n', r', t', d', c', Ɋ', ř', c', Ɂ', ſ'*, zvočnike *j, ɥ, m*,

¹ V panonsko narečno skupino uvrščamo narečja vzhodno od črte Šentilj–Maribor–Zlatoliče–Polškava–Pragersko–Majšperk–Donačka gora–Macelj, tj. slovenskogoriško, prekmursko, prleško in haloško narečje.

n, l, r, zapornike p, b, t, d, k, g in pripornike *s, z, x*. Zobnoustničnega *v* (verjetno tudi *f*) in *j* tedaj niso govorili.²

Po tem času so v jeziku alpskih Slovanov začele nastajati spremembe, ki so odločilno vplivale na njegov nadaljnji razvoj: (1) depalatalizacija samoglasniškega in soglasniškega sistema, značilna za celotno južnoslovansko ozemlje; (2) južnoslovansko skrajšanje psl. dolgega starega akuta; (3) metateza likvid, značilna za celotno južnoslovansko ozemlje; (4) sprememba *d' → j*, značilna za južnoslovanski severozahod; (5) onemitev šibkih in sovpad krepkih *b, ь* v slovenski *ə*; (6) zlitje *i* in *y* v nov slovenski *i*. Vokalni sistem jezika, kodificiranega v Brižinskih spomenikih s konca 10. oz. začetka 11. stoletja, Fran Ramovš, ki je opravil njegovo rekonstrukcijo, ga je imenoval alpska slovanščina,³ je obsegal 9 samoglasnikov: *i, u, e, o, ē, a, ə, ɿ, ɿ* in *l* ter *ɿ*, ki so lahko bili tako dolgi kot kratki.

Po 11. stoletju se je alpska slovanščina hitro razvijala v smeri posebnega slovanskega, tj. slovenskega jezika, hkrati s tem pa se je že od 12. stoletja dalje začela tudi dialektično cepiti, sprva na jugovzhodno in severozahodno narečje:⁴

jugovzhod				severozahod			
<i>i</i>		<i>u</i>		<i>i</i>		<i>u</i>	
<i>e</i>	<i>ə</i>				<i>ə</i>		
<i>e</i>		<i>o</i>		<i>e</i>		<i>o</i>	
<i>ɛ</i>	<i>ɿ</i>			<i>eä</i>		<i>ɿ</i>	
<i>a</i>					<i>a</i>		

Oba sistema sta v svojem bistvu še praslovansko narečna. Specifično slovenska je kvaliteta nosnega *ɿ* oz. njegovega ustnega odraza. Nosni samoglasniki so se na jugovzhodu, kjer se je jat zgodaj zožil, hitro raznoshnili, na severozahodu s široko kvalitetoto jata pa obdržali dalj časa. Na tej osnovi temelji Miklošičeva delitev slovenščine na narečja. Meja med obema področjema gre po Karavankah in Julijskih Alpah.

V nadalnjem razvoju samoglasnikov⁵ postane dolžina omejena na naglas. Glede na svojo dolžino v sistemih dobi najprej *o* različne sprednje pare: dolgi *o* postane par dolgemu jatu, kratki *o* pa ostane v paru z etimološkim *e*; kratki ēše nadalje ostane brez para. *U* se začne v izgovoru pomikati naprej, na severozahodu pa se začneta ožiti jat in etimološki *o*, tako da nastaneta naslednja samoglasniška sistema:

² Tine Logar, Pregled zgodovine slovenskega jezika, *SSJLK* (informativni zbornik), 1974, 103.

³ Glej op. 2.

⁴ Jakob Rigler, po katerem povzemam razvoj samoglasniškega sistema po posameznih etapah (Rigler 1986: 139–207), obravnavani razvoj označuje kot prvo etapo v razvoju slovenskega vokalizma (1986: 144).

⁵ Rigler (1986: 145) ga označuje kot drugo etapo v razvoju slovenskega vokalizma.

jugovzhod

dolgi samoglasniki	kratki samoglasniki
<i>i</i>	<i>i</i>
$\overset{e}{e}$	$\overset{e}{e}$
$\overset{\theta}{\theta}$	$\overset{\theta}{\theta}$
$\overset{o}{o}$	$\overset{o}{o}$
$\overset{\varrho}{\varrho}$	$\overset{\varrho}{\varrho}$
$\overset{a}{a}$	$\overset{a}{a}$

severozahod

dolgi samoglasniki	kratki samoglasniki
<i>i</i>	<i>i</i>
$\overset{e}{e}$	$\overset{e}{e}$
$\overset{\theta}{\theta}$	$\overset{\theta}{\theta}$
$\overset{o}{o}$	$\overset{o}{o}$
$\overset{\varrho}{\varrho}$	$\overset{\varrho}{\varrho}$
$+ \overset{e}{e}$	$+ \overset{e}{e}$
a	a

V naslednjem obdobju⁶ se dolga ozka *e* in *o* na jugovzhodu diftongirata v *eij* in *ou*. Časovno blizu tega pojava je podaljšanje nezadnjih kratko naglašenih zlogov v zahodnih in centralnih ter južnih štajerskih narečijih. V slovenščini se spremeni potek izoglos: vzhodni del se poveže s severnim, južni z zahodnim. Smer izoglose razvoja dolgega polglasnika v *a* ali *e* poteka skoraj pravokotno na smer izoglose zožanega jata. V tem času začne sistem samoglasnikov zaradi stalno se spreminjajočega poteka izoglos zelo hitro razpadati na nove narečne sisteme, ki se glede na to, ali so se kratko naglašeni nezadnji zlogi podaljšali ali ne, začnejo razlikovati tudi po razvrstitvi in pogostnosti posameznih glasov. Nastanejo centralni in južnoštajerski, zahodni, severni (koroški) ter **severnoštajerski in panonski samoglasniški sistem**, ki so ga sestavljalni:

dolgi samoglasniki	kratki samoglasniki
<i>i</i>	<i>i</i>
<i>eij</i>	$\overset{e}{e}$
$\overset{\theta}{\theta}$	$\overset{\theta}{\theta}$
<i>ou</i>	<i>o</i>
$\overset{a}{a}$	$\overset{a}{a}$

⁶ Rigler (1986: 147) ga označuje kot tretjo etapo v razvoju slovenskega vokalizma.

V tem sistemu so pri dolgih samoglasnikih: $i \leftarrow \hat{i}$; $e\hat{j} \leftarrow \hat{\varepsilon}$; $e \leftarrow \hat{e}$; $\varrho \leftarrow \hat{\varrho}$; $a \leftarrow \hat{a}$; $\varrho \leftarrow \hat{\varrho}$; $o\hat{u} \leftarrow \hat{o}$; $\dot{u} \leftarrow \hat{u}$; $\vartheta \leftarrow \hat{\vartheta}$; pri kratkih pa: $i \leftarrow i$, \acute{i} ; $\varrho \leftarrow \acute{\varepsilon}$, $\acute{\varepsilon}$; $e \leftarrow e$, \acute{e} ; $\varrho \leftarrow \varrho$, $\acute{\varrho}$; $a \leftarrow a$, \acute{a} ; $\varrho \leftarrow \varrho$, $\acute{\varrho}$; $o \leftarrow o$, \acute{o} ; $\dot{u} \leftarrow u$, \acute{u} ; $\vartheta \leftarrow \vartheta$, $\acute{\vartheta}$.

Panonska narečja so se nekaj stoletij razvijala skupaj s severnoštajerskimi. Odraza $e\hat{j}$ in $o\hat{u}$ sta za $\acute{\varepsilon}$ in \acute{o} , nosnika ϱ in ϱ pa sta se zgodaj raznosnila.

V nadalnjem poenostavljanju navedenega sistema sta se združila kratka ϱ in e v nekliko ožji e -jevski glas, panonsko področje pa je izenačilo e in ϱ v e . V severni štajerščini se je dolgi e začel razvijati skupaj z dolgim jatom v $e\hat{j}$ v panonskih narečjih pa skupaj z dolgim ϑ in dolgim ϱ v dolgi ϱ . V koroškem in severnoštajerskem narečju so se podaljšali kratko naglašeni nezadnji zlogi, panonska narečja pa so obdržala kračino. Tako panonski kot tudi štajerski pa je razvoj dolgega polglasnika v e in ne v a , kot je to v jugozahodnih narečjih in knjižnem jeziku.

V prvi polovici 14. stoletja lahko tako nastavimo:

osnovni severnoštajerski sistem

dolgi samoglasniki			kratki samoglasniki		
i	\dot{u}		i	\dot{u}	
ϱ			ϱ		
$e\hat{j}$		ou			
e	o		e	o	
	a			a	

V tem sistemu so pri dolgih samoglasnikih: $i \leftarrow \hat{i}$, \acute{i} ; $e \leftarrow \acute{\varepsilon}$, $\acute{\varepsilon}$; $e\hat{j} \leftarrow \hat{\varepsilon}$, $\acute{\varepsilon}$; $e \leftarrow \hat{\varrho}$, $\acute{\varrho}$; $\vartheta \leftarrow \hat{\vartheta}$, $\acute{\vartheta}$; $o\hat{u} \leftarrow \hat{o}$; $\varrho \leftarrow \acute{\varrho}$; $\dot{u} \leftarrow \hat{u}$, \acute{u} ; pri kratkih pa: $i \leftarrow i$, \acute{i} ; $\varrho \leftarrow \acute{\varepsilon}$, $\acute{\varepsilon}$, e , \acute{e} ; $e \leftarrow \varrho$, $\acute{\varrho}$; $a \leftarrow a$, \acute{a} ; $\varrho \leftarrow \varrho$, $\acute{\varrho}$; $\dot{u} \leftarrow u$, \acute{u} ; $\vartheta \leftarrow \vartheta$, $\acute{\vartheta}$.

in

osnovni panonski sistem

dolgi samoglasniki			kratki samoglasniki		
i	\dot{u}		i	\dot{u}	
$e\hat{j}$		ou			
e	o		e	o	
	a			a	

V tem sistemu so pri dolgih samoglasnikih: $i \leftarrow \hat{i}$; $e\ddot{i} \leftarrow \check{\hat{e}}$; $e \leftarrow \hat{e}$, \hat{e} , \hat{o} ; $a \leftarrow \hat{a}$; $o \leftarrow \hat{o}$; $o\ddot{u} \leftarrow \hat{o}$; $u \leftarrow \hat{u}$; pri kratkih pa: $i \leftarrow i$, \acute{i} ; $e \leftarrow \check{e}$, \acute{e} ; $e \leftarrow e$, \hat{e} , ϱ , $\acute{\varrho}$; $a \leftarrow a$, \acute{a} ; $o \leftarrow o$, \acute{o} ; $o \leftarrow o$, \acute{o} ; $u \leftarrow u$, \acute{u} ; $\vartheta \leftarrow \vartheta$, $\acute{\vartheta}$.

V nadaljnjem razvoju so se samoglasniški sistemi drobili še naprej. Pojavili so se sekundarni naglasni umik v tipu *noga*, velarizacija *a-ja*, izguba tonemskih nasprotij in moderna vokalna reducija. V panonskem sistemu se je *u* razvil v \acute{u} , $\acute{\check{z}}$ pa v *u*. Skupaj sta se začela razvijati dolga *o* in ϱ v *o\ddot{u}*, nastal pa je tudi že nov dolgi ϱ z minimalno pogostnostjo, in sicer v glavnem v skupini $r\acute{\check{z}} \rightarrow r\acute{\varrho}$. Kratka *o* in ϱ sta sovpadla v ϱ , kratki *a* se je velariziral, kratki ϑ pa razvil v *e*.

Starejša stopnja dalje razvitih prekmurskih sistemov je:

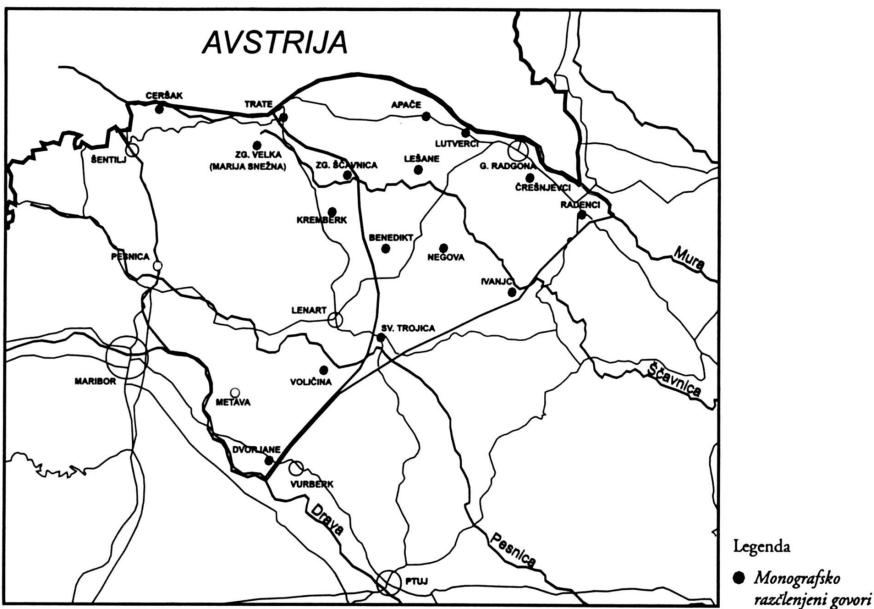
dolgi samoglasniki	kratki samoglasniki
i \ddot{u} u $e\ddot{i}$ $o\ddot{u}$ \acute{e} ϱ a	i \ddot{u} u e e \acute{a}

Riglerjevim omembam (1977: 83–99), da je stari akut ostal kratek v prekmurskem in prleškem narečju ter v delu Bele krajine, je potrebno dodati, da je ostal kratek tudi v vzhodnem slovenskogoriškem podnarečju ter v vzhodnih in srednjih Halozah,⁷ kar kažejo izsledki najnovejših raziskav narečij panonske narečne skupine (Zorko: 1998, Koletnik: 2001).

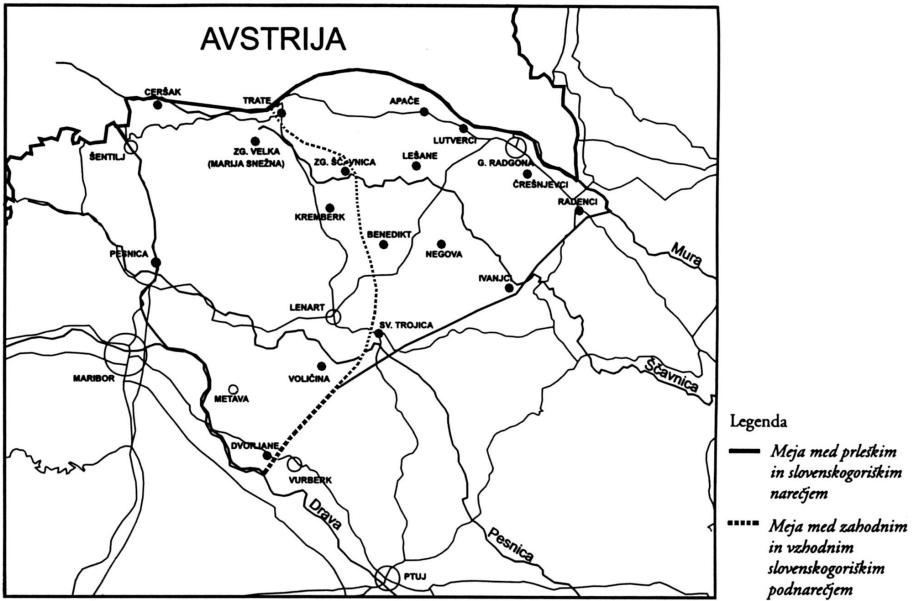
2 Razvoj samoglasnikov in soglasnikov v slovenskogoriškem narečju

Slovenskogoriško narečje v panonsko narečno skupino uvrščamo zaradi enakega razvoja stalno dolgega jata, dolgega etimološkega *o*, stalno dolgega *u* in zlogotvornega \acute{z} ter zaradi današnjih enakih odrazov za stalno dolgi nosni \acute{e} , dolgi *e* in dolgi ϑ . To narečje ni enotno, pač pa razпадa na dve podnarečji: zahodno (v raziskavo so bili vključeni ceršaški, dvorjanski, kemberški, ščavnški, velški in voličinski govor; metavski in pesniški sta bila povzeta po literaturi /Z/), za katerega je značilno poznejše daljšanje staro- in novoakutiranih samoglasnikov v nezadnjih in zadnjih besednih zlogih, zajelo pa je tudi tiste pod umičnimi naglasi, zato se danes odrazi za te samoglasnike razlikujejo od tistih, ki so bili stalno dolgi oz. cirkumflektirani, in vzhodno (v raziskavo so bili vključeni benedški, črešnjevski, ivanjski, negovski, radenski in trojiški govor /V/), kjer je kolikostno nasprotje ohranjeno.

⁷ Prim. tudi Zinka Zorko, Daljšanje akuta v severovzhodnih slovenskih narečjih, *Slavistična revija* XLI/1 (1993), 193–207.

Slika 1: Monografsko razčlenjeni govorji.

Slika 2: Meja med zahodnim in vzhodnih slovenskogoriskim podnarejjem.

Slovenskogoriško narečje nima tonemskih nasprotij. Naglas ni vezan na določeno mesto v besedi in je torej možen v katerem koli zlogu besede. Dolgi samoglasniki so le naglašeni, distribucija dolgih in kratkih samoglasnikov glede na položaj v besedi pa ni omejena. Izvedena sta bila oba splošnoslovenska naglasna premika: (1) pomik z dolgega in kratkega cirkumflektiranega zloga: *z láto* → *z latō*; *óko* → *óko* → *okō* ter (2) umik naglasa s končnega kratkega zloga na prednaglasno dolžino: *dúšā* → *dúša*. Izveden je umik naglasa s končnega kratkega zloga na prednaglasni kratki samoglasnik: *žéndā* → *žéna*, *kósá* → *kósā*, *mágla* → *mágla*; novo naglašeni samoglasnik se je v zahodnem podnarečju podaljšal in diftongiral, v vzhodnem pa je ostal kratek. Najmlajši so naglasni umiki (1) v posameznih besedah s cirkumflektiranega dolgega končnega, zlasti odprtega zloga: ‘*lexko*, ‘*o:uje*, ‘*sa:mo*, ‘*vüxa*; (2) s kratkega cirkumflektiranega zloga: ‘*a:dvent*, ‘*bu:ogat*, ‘*poznan*, *p'rinas*, ‘*potplat*, ‘*zácnen*, ‘*u:otpren*. Naglašeni so tudi samoglasniki v besednih oblikah, analogičnih po osnovni: ‘*nu:qso*, ‘*nu:qsla*, ‘*nu:qslī*; *p'rósā*, *p'rósla*, *p'rósłī*; ‘*zemř*, ‘*zemta*, ‘*zemte* (vel.).

2.1 Samoglasniki

2.1.1 Naglašeni samoglasniki

2.1.1.1 Stalno dolgi oz. cirkumflektirani samoglasniki

- í → i: : ‘*pi:šen*, ‘*si:n*, ‘*t'ri:* (V);
→ i:̄i : ‘*k'ri:žš*, ‘*li:žt*, ‘*m'li:žn* (Z), le v ceršaškem govoru pod vplivom sosednjega severnoštajerskega kozjaškega narečja → i:̄i/e:̄i: *k'rø:žj*, ‘*zø:žma*.
û → ü: : ‘*dü:ša*, ‘*k'lü:č*, ‘*lü:č*, ‘*lü:plen* (V);
→ ü:̄i : ‘*g'rü:žška*, ‘*kü:žxan*, ‘*o'lü:žp*, ‘*p'lü:žk* (Z), le v ceršaškem govoru pod vplivom sosednjega severnoštajerskega kozjaškega narečja → u:̄u/o:̄u : ‘*g'ru:žška*, ‘*vo:žš*.
é → e:̄i : ‘*be:še:žida*, ‘*b're:žk*, ‘*g're:žx*, ‘*k'le:žt*, ‘*le:žs*, ‘*m'le:žko*, ‘*re:žzen*, ‘*se:žkan*, ‘*s'ne:žk*, ‘*s're:žda*, ‘*s've:žca*, ‘*z've:žda* (V, Z), le v ceršaškem govoru → a:̄i:⁸ ‘*c'va:žt*, ‘*pa:žsek*, ‘*s'ma:žx*, ‘*va:žm*.
ô → o:̄u : ‘*bo:žk*, ‘*go:žt*, ‘*ko:žst*, ‘*me:šo:žu*, ‘*mo:žč*, ‘*no:žs*, ‘*no:žs*, ‘*o:žs*, ‘*s'po:žvet*, ‘*s'to:žu*, ‘*šo:žla*, ‘*vo:žs*, ‘*vo:žsek* (V, Z), le v ceršaškem govoru → a:̄u:⁹ ‘*ba:žk*, ‘*ma:žst*, ‘*na:žč*, ‘*ša:žla*, ‘*ta:žu*.
ê → e: : ‘*je:še:n*, ‘*lø:t*, ‘*mø:t*, ‘*pø:č*, ‘*sø:cø*, ‘*šø:st* (V, Z).
â → a: : ‘*d'va:*, ‘*g'la:va*, ‘*g'ra:t*, ‘*x'ra:st*, ‘*k'la:s*, ‘*ko'va:č*, ‘*k'ra:l*, ‘*la:s*, ‘*m'la:da*, ‘*p'ra:x*, ‘*t'ra:va* (V, Z).
â → e: : ‘*dø:n*, ‘*lø:n*, ‘*vø:s*, ‘*s'tø:bo*, ‘*z'mø:no* (V, Z).
ê → e: : ‘*de'sø:t*, ‘*de'vø:t*, ‘*g'lø:dan*, ‘*i'mø:*, ‘*pø:t*, ‘*vø:žen*, ‘*zø:be*, ‘*žre'bø:* (V, Z).

⁸ Enak odraz je tudi v severnoštajerskem kozjaškem govoru, le da je tu razvoj stalno dolgega ē potekal vzporedno z dolgim e.

⁹ Enak odraz je tudi v sosednjem kozjaškem narečju.

- ô → o:ük : d'ro:ük, 'go:übec, go'lö:üp, k'lö:üp, k'ro:ük, 'mo:üs, ot'ro:ubi,
'ro:üp, 'so:üsit, 'zo:üp (V);
→ o:ük: (Z); dolgi ozki o se govori v ceršaškem, velškem, pesniškem, metavskem
in dvorjanskem govoru: d'rɔ:k, 'gɔ:bec, go'lɔ:p, k'lɔ:p, 'mɔ:š, 'zɔ:p.
† → r: : 'bɔ:f, 'čɔ:f, 'mɔ:kefca (V);
→ ør: : 'pørst, s'mørt, 'vørx (Z).
‡ → u: : 'du:k (sam.), 'gu:t, 'ku:čen 'tolčem', 'pu:nin, 'su:nce, 'vu:k, 'žu:ta (V);
→ u: /u:ük (Z); dvoglasnik u:ük se govori v velškem, voličinskem, metavskem
in dvorjanskem govoru: 'du:ük, 'gu:üt, 'su:ünce, v ceršaškem pa →
a:ük:¹⁰ 'da:ük, 'va:ük.

2.1.1.2 Staro- in novoakutirani samoglasniki

- í → i : brada'vica, 'lipa, 'žila (V);
→ i: : 'xi:ša, li:ši:ca, 'ri:ba (Z), le v ceršaškem govoru → i:i/e:i: brada've:ica,
'xe:ša.
á → i : f'tič, 'nit, 'sit (V);
→ i: : 'di:n, 'ri:t, 'si:t (Z), le v ceršaškem govoru → i:i/e:i: 'ne:ít, 're:ít.
ú → ü : 'búkef, 'küra, 'vüjec (V);
→ ü: : 'kü:šar, 'mü:xa, 'vü:ste (Z), le v ceršaškem govoru → u:u:q:ük: 'kɔ:üra,
ju:ütro.
-ú → ü : f'küp, 'küp, 'tü (V);
→ ü: : 'jü:k, k'rüx (Z), le v ceršaškem govoru → q:ük: 'kɔ:üp, k'rɔ:ük.
é → e : b'reza, 'deļo, 'delatj, 'jestj, 'leto, ne'dela, 'repa, 'sekatj, st'rëxa (V);
→ i:e : 'di:edek, d'ri:eta, 'li:ěšnik, 'mi:esteo, po'vi:edat, 'vi:eter, že'li:ezo (Z).
é → e : 'døt (V);
→ i:e : 'di:et (Z).
ò → o : 'botra, 'cota, 'dober, g'lødatj, 'osen, p'røsin, 'vola (V);
→ u:o : 'bu:øžji, 'nu:øsin, so'bu:øta, š'ku:øda, 'vu:øzin (Z).
-ò → o : g'røp, k'røp, 'post (V);
→ u:o : 'ku:øš, 'nu:øš, 'pu:øt (Z).
ó → o : č'løvik, g'røza, 'køsec, 'ørix, 'vøjska (V);
→ u:o : 'bu:øžič, 'du:øbra, 'ku:øsa, 'ku:øza, 'vu:øjna (Z).
è → e : 'melen, 'seden, 'zelje, 'ženska (V);
→ ie: : k'lie:plen, 'pie:lan, 'sie:dŋ (Z), v ceršaškem, metavskem in dvorjanskem
govoru → i:e: 'mi:ølen, 'si:edŋ, 'ži:ønska;
→ e: : t'rø:ti (V, Z).
-è → e : k'met (V);
→ ie: : k'mie:t (Z), v ceršaškem, metavskem in dvorjanskem govoru → i:e: k'mi:øt.
é → e : 'nesen, 'rekla, s'tela, 'zemla, 'žena (V);
→ ie: : 'mie:tla, 'pie:če, 'rie:čen, 'sie:stra, 'tie:kla (Z), le v ceršaškem govoru
redko

¹⁰ V ceršaškem govoru sta pod vplivom sosednjega kozjaškega narečja stalno dolgi in staro-akutirani ž dala enak odraz kot dolgi o.

- e: : 't^e:ta in → i:^e : 'si:^estra, 'ti:^ekla.
ā- → å : b'r^åza, 'jågoda, 'måt^å, s'låma (V);
→ a: : b'ra:ta (rod. ed.), d'l^aka, k'ra:va, 'ža:ba (Z), le v pesniškem in metavskem
govoru → å: : b'r^åta, k'r^åva.
-á → å : b'r^åt, p'r^åf, 'nås, tån (V);
→ a: : 'ga:t, 'ja:s, 'ka:t, m'ra:s (Z).
ð- → e : 'lexka, 'meša, pre'meknen (V);
→ ie: : 'gie:ne, s'nie:xa, 'zie:men (Z);
→ e: : p^es^ji, 's^e:j^e (V, Z).
-ð → e : 'deš, 'pes, 'teš (V);
→ ie: : 'die:š, 'pie:s, 'tie:š (Z), v ceršaškem govoru tudi → e: : 'deš, 'pe:s.
ā → e : 'deska, 'megla, 'tema (V);
→ ie: : 'die:ska, 'mie:gla, 'tie:ma (Z), v ceršaškem govoru tudi → e: : 'm^egla,
'pe:k^l, s'te:ber.
é- → e : 'detela, s'reča (V);
→ ie: : 'die:tela, s'rie:ča (Z), v ceršaškem govoru → e: : 'de:tela, s'r^e:ča.
-é → e : 'več, 'zet (V);
→ ie: : 'vie:č, 'zie:t (Z), v ceršaškem govoru → e: : 'v^e:č, 'ze:t.
ö- → o : 'døga, 'gøba, 'køča, tøča (V);
→ u:o : 'du:øga, 'gu:øba, 'ku:øča, 'tu:øča (Z), v ceršaškem govoru → o: :
'dø:ga, 'gø:ba, 'kø:ča, tø:ča.
í- → i: : 'gøča, 'xøbet (V);
→ ør : 'gørča, 'xørøbet (Z), le v metavskem govoru → ar: 'garča, 'xarøet.
ž- → u : 'duga (prid.), pux^ž(im. mn.), 'puna, 'vuna (V);
→ u: : 'du:ga (prid.), pu:xi(im. mn.), 'pu:na, 'vu:na (Z), v ceršaškem govoru →
a:u: : 'da:u^žga, 'va:u^žna.
-ž- → u : 'pu:x, 'pu:n (V);
→ u: : 'pu:x, 'pu:n (Z), v ceršaškem govoru → a:u: : 'pa:u^žx, 'pa:u^žn.

2.1.2 Nenaglašeni samoglasniki

- i → i: ci'ga:n, i'm^e, li'sica; 'xu:ødin, 'måt^å, 'nøsin (V, Z);
→ i: samo v izglasju (V).
u → i: ki'p^ü:vlen, lid'j^e:; li'pi:j^e; 'ku:øzix, 'pa:zdixe (V, Z);
→ o: Lob'la:na, o'm^e:tno, po'ra:nj; 'xa:ntox, 'le:ntox, 'Je:zos (V, Z);
→ u v redkih knjižnih besedah: ču'da:k, dru'ži:na, u'je:tnik, žu'pa:n (V, Z).
ě → i: ci'dit^ž, dik'lina, si'deř^ž; č'løvik, 'so:u^žsit, 'vødit^ž (V);
→ e: dre'vo:u, le'nu:øba, se'no:u, sme'ja:ti; č'lu:øvek, 'so:u^žset, 'u:ørex (Z);
→ a: 'go:u^žanca, 'si:ødat, 'vi:dat, 'vi:ødat (Z); 'go:u^žanca (V).
o → o: do'ma:, go'lo:u^žp, ko'leno, ko'va:č; 'li:øto, 'møsto, m'le:øko (V, Z);
→ redko i: ni'co:j (Z).
e → e: be'se:ida, je'se:n, pe'či:, že'løzo; 'nesen, 'pie:če, 'teče (V, Z).
a → a: brada'vi:ca, las'je:, mla'ti:tef; b'ri:øza, g'låva, 'ja:goda, 'ža:gati (V, Z);
→ redko i: ti'ka:u (Z).

- ə → e: 'go:ȝbec, x'la:pec, 'kunec; 'pɛ:tek, 'pe:ȝsek, pon'de:ȝlek (V, Z).
e → e: kle'či:, me'so:ȝ, pes'ti:, pre'di:vo; 'mi:ze (im. mn.), 'pa:met, 'žene (im. mn.) (V, Z).
o → o: klo'pi:, mo'ža: (rod. ed.), zob'je; 'lipo, z'lipo, 'mi:zo, z'mi:zo, 'žie:lot (V, Z).
r → r: kr'vi:, sr'ce:, tr'petj; toda ər'deča (V);
→ ər: ər'ja:va, kər'bü:la, smər'di:, tər'pe:ȝla (Z).
ɔ → u: bux'lif, gu'či:mo, 'ja:buke, 'jábučina (V, Z);
→ redko o: 'ja:boke (Z).

2.2 Soglasniki

2.2.1 Zvočniki

2.2.1.1 Fonem /l/

V slovenskogoriškem narečju so praslovanski velarni *ł*, ki se je razvil pred zadnjimi samoglasniki *a, o, u, y, ɔ* in *z* (skupina *ła*), praslovanski srednji *l*, ki se je razvil pred sprednjimi samoglasniki *e, ē, e, i* in *ɛ*, ter praslovanski *l'*, ki je nastal po asimilaciji iz *lj* ali pa naravnost iz *ȝ* za labiali *p, b, v* in *m*, sovpadli v srednji *l*: 'ilofca, k'lō:ȝp, 'lū:ȝč, 'mie:gla; g'lę:dan, k'leplen, m'li:n, m'le:ȝko; 'die:tela, k'lū:ȝč, k'ra:l, pe'lā:l.

Palatalni *l' → lȝj* je ohranjen v besedah *olje* in *zelje*:¹¹ 'u:olje, 'zelje. V srednji *l* je prešel tudi *ł* pred soglasnikom: *gos'ti:lna*, 'vę:lp, 'zę:lxano. Končni velarni *ł*, ki je skoraj na celotnem slovenskem ozemlju prešel v *ȝ*,¹² se v vzhodnem slovenskogoriškem podnarečju v naglašenem zlogu izgovarja kot *-ȝ/-j/a:* 'da:ȝ, ko'si:ja, sicer kot *-a:* 'nesa, 'vęda, v zahodnem slovenskogoriškem podnarečju pa kot *-ȝ/o:* sk'ra:ȝ, za'če:o, v nenaglašenem zlogu kot *-o:* 'di:ȝeo, 're:ȝo.

2.2.1.2 Fonem /r/

Praslovanščina je imela t. i. navadni *r* s koronalno artikulacijo in mehki *r̩*, ki je nastal kot produkt asimilacije med *r* in naslednjim *ȝ*.¹³ V slovenskogoriškem narečju se *r* izgovarja kot zobnojezični fonem, tj. kot [r]: *b're:ȝk, ję:tre, k'rava, ręzalj*. *R'* je razpadel v *rj*, na koncu besede in pred soglasniki pa je otrdel. Skupini *čr̩e-* in *žr̩e-* sta ohranjeni: *č're:ȝda, č're:ȝšna, ž'r̩ie:be:ȝre'bę:*, povsod poznajo naslednji disimilaciji: (1) *r-r → n-r:* 'ma:ntra, 'ma:ntrati, z'ma:ntrana; (2) *r-r → j-r:* 'fa:jmošter/fa:jmaštȝ. V narečnem *p'ra:por* za knjižno 'praprotn' gre za reduplicirano besedotvorno varianto iz korena **por-*, tj. pl. **por-por-b* (A. Šivic Dular 1990: 86, 88). Prvotno **pъprъ* je dalo 'pie:per (Z)¹⁴ in '*pъper* → **perper* → **peper*.¹⁵ Disimilatorični izpad zvočnika *l* je v besedi **mlad-let*¹⁶ 'pomlad, spomlad': *zmar'le:ȝtka, zmad'le:ȝtek*.

¹¹ V teh dveh besedah je */ȝ/* sekundarnega izvora. V večini slovenskih narečij se je razvijal kot prvotni *ȝj*, ohranila pa so ga le redka, med njimi tudi slovenskogoriško (Ramovš: 1924: 69).

¹² Fran Ramovš, *HG II, Konzonantizem*, Ljubljana, 1924, Učiteljska tiskarna, 10.

¹³ Glej op. 12, 70.

¹⁴ To obliko poznajo tudi tratenski, trojiški in benediški govor (v).

¹⁵ Glej op. 12, 79.

¹⁶ Glej op. 12, 80, 224. Enako tudi Bezljaj (1995: 84): **z mlað leta* → prisl. *zmadleta* 'spomlad', v štaj. *zmarlet* → po disim. *zmadletka* → -*dl-* > -*rl-*: *zmarletka* 'pomlad'.

2.2.1.3 Fonema /m/ in /n/

Praslovanska *m* in *n* sta v slovenskogoriškem narečju dobro ohranjena, doživila sta le premene v določenem galovnem okolju: 'ka:lamo, 'mo:ust, 'osmij, s'mu:qla; 'dē:n, 'no:uč, 'lešnik, 'nesen. Končni -m → -n: s 'si:non, 'sie:stran, te'leton; gu'či:n, 'pi:šen, 'se:žkan. Prvotni prislov *rēsnje je ohranjen in se glasi 're:žnje/re:žen. Narečno 'zie:nim/ženim 'kdar se ženi' je iz psl. *ženimъ 'tisti, ki je ženjen' (Snoj 1997: 760). Diferenciacija *m-n* → *m-l*: 'gū:mla 'gumno'; *m-n* → *v-n*: 'vie:nda/'venda 'menda'. Analogični *n*: b'rəmen, 'səmen, v'ri:omen; rinezem: 'me:ženc, 'pa:jank.¹⁷

Palatalni *n* → *nj*, -n̊j¹⁸ → *n/j* v položaju na začetku besede in med dvema samoglasnikoma: 'ku:ostan, 'lū:kna, p're:ždna; 'živa, ž 'jo:u; gos'tü:vaje, s'vi:ja, 'žegnaže.

2.2.1.4 Fonem /v/ z variantama /f/ in /u/

Za /v/ se v položaju pred in med samoglasniki ter pred zvenčimi soglasniki govori [v]: c've:jt, s'vi:ečica, 'vo:usek; o'ta:va, p'leve, s'po:uvet; 'i:vje, v'do:uva, v'ro:uče; v m'la:ki, v 'vqdo. Pred nezvenčimi soglasniki in v izglasju se menjava s [f]: bez'ga:fke, 'di:elasci, f'čera, 'ilofca; f'ku:qš, f'so:ulo; 'bükf, 'ce:if, p'räf, zd'ra:f. /V/ ima varianto [u] samo za samoglasnikom v redkih posameznih besedah: 'A:uſtrija, 'a:uto.

V narečju so znani: disimilaciji *v-m* → *l-m*: 'la:mp 'vamp', *j-v* → *j-b*: 'ja:bor 'javor', premet v skupinah *umi-*, *ubi-*: 'mu:hti, 'mu:jen, 'bu:hti, 'bu:jen ter protetični *v*: 'vo:usko, 'vüxa, 'vüjec, 'vü:ra, 'vü:š. Nenaglašeni vzglasni *u-* v položaju pred nezvenčimi soglasniki → *v* → *f*: f'čitj, fk'rådntj, f'sie:xne, f'tørgan.

2.2.1.5 Fonem /j/

Svetli drsnik *j* je naslednik praslovanskega *nj* in praslovanskega *d'*; pojavlja se tudi kot novonastali prehodni glas: je'se:n, jie:zik, j'tik, lid'je; b'rə:ja, 'mə:ja, 'žə:ja; 'xu:jdo, 'mu:jca, 'na:jšo, š'ta:jnega, 'u:ojgn, 'u:ojstra, 'vu:jžgen, 'vüjzda.

2.2.2 Nezvočniki

2.2.2.1 Fonema /p/ in /b/

Ustničnika *p* in *b*, nastala iz praslovanskega *p* in praslovanskega *b*, sta v narečju dobro ohranjena, le *b* pred nezvenčimi soglasniki in na koncu besede izgubi zven: k'ru:op, 'lü:palj, 'pe:tek; 'bu:atra, s'kü:bin, t'rəbalo; x'le:ipček, opk'la:tki; go'lō:up, 'zo:up; op 'sie:dmix. Iz *b'čela → p'čela se je razvilo 'če:la, v negovsekm, ivanjskem, črešnjevskem in radenskem govoru pa je iz vtič ← pt- ← *p'čel nastala oblika f'tič, f'tičj.

Glasova *p* in *b* podajata tudi tuji *p* in *b*. Slovenski *p* nastane za germanski *b* v začetku besede, geminaciji ter v skupini -mb-: k'rü:mpasti, 'pa:uři, p'la:va, 'pu:ter, 'pü:ngrat, 'püslj, mlajše prevzete besede pa že imajo *b*: b'lq:nt, 'fa:rba, 'ri:batj. Iz ide. *p* → germ. *f* → v stari bavarščini *v* → slov. *b*: 'ba:ratj, 'ba:sat. Stvn. dat. pl. (zi)pinkustin¹⁹

¹⁷ V negovskem, ivanjskem in črešnjevskem govoru: 'pa:vok ← *pa:φkъ.

¹⁸ Glej op. 12, 114.

¹⁹ Glej op. 12, 190.

je dal *'fi:nkošti/'fi:nkištj/'fū:nkoštj*. Začetni *pf-* starejše izposojenke substituirajo s *f*: *'fa:jmošter/'fa:jmaštj; 'fa:rof*.

2.2.2.2 Fonema /t/ in /d/

Zobnika *t* in *d*, nastala iz praslovanskega *t* in praslovanskega *d*, sta v narečju dobro ohranjena, le *d* pred nezvenečimi soglasniki in na koncu besede izgubi zven: *mla ti:tva, st'ri:exa, t'ra:vnik, 'di:elo, do'ma:, 'sedens, otp're:žti, pot'ko:žva, 're:žika, 'le:t, 'so:žusit, 'žie:lot, ot 'xiše, pot st'ri:exo*. Primarni skupini *tl, dl* nista ohranjeni. Diferenciacija *tl-dl* → *kl-gl*: *k'láčitj, g'le:žta, dn* → *gn: g'na:r, g'nes* ← **dъpъsъ*. Za **dъchorъ* je pravilno *t'xor oz. 'xu:qr*. V slovenskogoriškem narečju ima prvotni prislov **kъde* → **gde* obliko *'ge:j*,²⁰ lahko tudi *'ki:* po redukciji zapornika *d* iz **kdi*.²¹ *'Ke:ri/ 'ke:r* je po redukciji zapornika *t* iz **kteri*. Za **t'že dъpъ* (Snoj 1997: 657) je *'ki:edn/ 'keden*,²² v Črešnjevcih tudi *'tjeden*.

2.2.2.3 Fonemi /k/, /g/ in /x/

Fonemi *k*, *g* in *x*, ki je nastal na praslovanskih tleh, so v slovenskogoriškem narečju dobro ohranjeni, le *g* na koncu besede izgubi zven: *k'ro:žpice, 'mu:žkra, bla'go:ž, g'lu:ždati, d'ro:žk, s'ne:žk, x'ri:žn, k'ržx*. Skupina *gt* → *xt*: *'no:žxet, kt* → *xt: 'la:xet, kč* → *xč* → *šč: š'če:rk* in nato tudi *č: 'če:rk, 'če:r; xt* → *št: š'te:žla, š'telj*. Nikalni zaimek **niktože* → **nixtše* → **nixče* (Ramovš 1924: 230) → *nišče* se glasi *'ni:še*. Za knjižno hruška je *g'rü:žka*.²³ V *'du:kšj'*²⁴ ← dolgši je *k* iz *g*.

2.2.2.4 Fonemi /c/, /č/, /s/, /š/, /z/, /ž/

Zlitnika *c, č* in priporrniki: sičnika *s, z* in šumevca *š, ž* v slovenskogoriškem narečju niso doživljali večjih sprememb, le *z* in *ž* pred nezvenečimi soglasniki in na koncu besede izgubita zven: *'cu:žta, c'vi:rkj, 'mie:žcen, s'pečtj, 'ljetos, p'rū:žsin, b'ri:žza, 'zi:t, is'pi:t, ras'te:gnen, 'jås, 'vo:žs, 'me:žšan, 'še:st, 'bu:žzič, 'žena, 'teško, zas'žü:žška, 'mo:žš, 'ri:beš*. Za slovensko *srajca* je oblika z analogičnim *-k-*: *s'ra:kca, s'rákica*.²⁵ Rezultati druge palatalizacije so redki, ohranjeni v splošnoslovenski obliki

²⁰ Ramovš (1924: 216) meni, da je ta oblika nastala ali v križanju med **gde* in **ke* ali pa iz **gde* po asimilaciji glasu *d* na *g*.

²¹ Glej op. 12, 215.

²² Po Ramovšu (1924: 225) je *k* ← *k'* ← *t'j*.

²³ Ramovš meni, da je poleg *kruša* imela že praslovanščina tudi še *gruša*. Menjava med *k* in *g* pojasnjuje z različno substitucijo tujega glasu, saj je beseda psl. izposojenka; dopušča pa tudi možnost, da je prvotno *gruša* spremenjeno v *kruša* po deminutivu **krušška*, kjer bi *k-* nastal po asimilaciji na *-k-* v notranjosti besede (1924: 231). Da gre za staro izposojenko iz neznanega jezika, misli tudi Bezljaj (1976: 205).

²⁴ Ta oblika je znana samo v vzhodnem slovenskogoriškem podnarečju.

²⁵ Slovensko *srajca* je izpeljano iz *srajčica*, to pa je iz *sračica*, psl. **sorčica*, kar je izpeljanka iz psl. **sorka 'srajca'*. To se ohranja v csl. *sraka* 'obleka', stcsl. *sraky* 'tunika' (Snoj 1997: 559; Bezljaj 1995: 302). Deminutiv *k sraka* se stcsl. pravilno glasi *sračica* in z analogičnim *-k-* (kakor v *rokica*) dobimo obliko *srákica* (Ramovš 1924: 288). Tudi Škrabec si je analogično obliko *srákica* prav razlagal (1998: 252); nastanev *srájca* ← *sráčica* pa razлага z disimilacijo *č-c : j-c* (*sračica* → **sraica, srájca*), kar po Ramovšu (1924: 288) ni verjetno. Ta sklepa, da je pojav starejši in suponira razvoj *sráčica* → *srájčica* → *srájca*.

otroci: *ot’ru:oci*. Stara disimilacija *čt* → *št*: *š’ti:rje*, *š’ti:ri*. Prvotno **vęt’si* → **vet’si* je po prehodu *t* → *k* dalo *vękši* (Ramovš 1924: 296): ‘*vę:kšj*, ‘*vę:kša*, ‘*vę:kšo*.²⁶ Pred *j* < *n*’ pripornek z pojotaciji → ž: ž ‘*jive*, ž ‘*jì:n*, ž ‘*jò:u*. Asimilacija šč → š: ‘*i:šen*, ‘*lü:sti*, ‘*ni:še*, ‘*pi:sek*, ‘*teša*. Za -ski je v ivanjskem govoru tudi -čki: ‘*te:xnicka*, toda člo ‘*veškj*, ne ‘*beškj*, ‘*türškj*.

2.2.2.5 Fonem /f/

Praslovanščina nezvenečega zobnoustničnega pripornika *f* ni poznala. Pojavljal se je le v besedah, ki posnemajo naravne glasove, in v prevzetih besedah. V slovenskogoriškem narečju se pojavlja kot varianca zvočnika *v*, kot odraz za začetni *pʃ* v starejših izposojenkah in v mlajših prevzetih besedah: ‘*fa:rba*, ‘*fa:šenk*, ‘*fertik*, ‘*riškj*, ‘*k’nu:gf*, ‘*lüft*, ‘*pla:fo:un*, ‘*š’tü:nfe*, ‘*ža:jfa* itd.

LITERATURA

- France BEZLAJ, 1976: *Etimološki slovar slovenskega jezika* (A–J). Ljubljana: SAZU.
— 1995: *Etimološki slovar slovenskega jezika* (P–S). Ljubljana: SAZU.
- Mihaela KOLETNIK, 2001: *Slovenskogoriško narečje*. Maribor: Slavistično društvo Maribor. Zora 12.
- 2002: Razvoj soglasnikov v slovenskogoriškem narečju. *Jezik in slovstvo* XLVII/4. 131–138.
- Tine LOGAR, 1974: Pregled zgodovine slovenskega jezika. *SSJLK* (informativni zbornik). 103–113.
- 1978: Konzonantni sistemi v slovenskih narečijih. *XIV. SSJLK*. 19–31.
- 1981: Izhodiščni splošnoslovenski fonološki sitem. V: *Fonološki opisi ...* Sarajevo: Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine.
- 1983: Slovenski dialekti – temeljni vir za rekonstrukcijo slovenskega jezika. *Jezik in slovstvo* XXIX/8. 285–288.
- Tine LOGAR, Jakob RIGLER, 1983: *Karta slovenskih narečij*. Ljubljana: Mladinska knjiga.
- Fran RAMOVŠ, 1924: *HG II, Konzonantizem*. Ljubljana: Učiteljska tiskarna.
- 1935: *HG VII, Dialekti*. Ljubljana: Učiteljska tiskarna.
- Jakob RIGLER, 1963: Pregled osnovnih razvojnih etap v slovenskem vokalizmu. *Slavistična revija* XI/1. 25–78.
- 1967: Priponke k Pregledu osnovnih razvojnih etap v slovenskem vokalizmu. *Slavistična revija* XIV. 129–152.
- 1968: *Začetki slovenskega knjižnega jezika*. Ljubljana: SAZU.
- 1986: *Razprave o slovenskem jeziku*. Ljubljana: Slovenska Matica.
- 1977: K problematiki daljšanja starega akuta. *Slavistična revija* XXV (kongresna številka).
- Marko SNOJ, 1997: *Slovenski etimološki slovar*. Ljubljana: Mladinska knjiga.

²⁶ Glej op. 24.

- Alenka ŠIVIC DULAR, 1990: Poimenovanja za 'Filix' v slovanskih jezikih. *Razprave SAZU = Dissertationes XIII.*
- Stanislav ŠKRABEC, 1998: *Jezikoslovna dela IV*. Ur. Jože Toporišič. Nova Gorica: Franciškanski samostan Kostanjevica.
- Jože TOPORIŠIČ, 1978: *Glasovna in naglasna podoba slovenskega jezika*. Maribor: Založba Obzorja.
- 1988: Tvorbeni model slovenskega knjižnega naglasa. *Slavistična revija XXXVI/2*. 133–179.
- 1992: *Enciklopedija slovenskega jezika*. Ljubljana: Cankarjeva založba.
- Zinka ZORKO, 1993: Daljšanje akuta v severovzhodnih slovenskih narečjih. *Slavistična revija XLI/1*. 193–207.
- 1998: *Haloško narečje in druge dialektološke študije*. Maribor: Slavistično društvo Maribor. Zora 6.

SUMMARY

The Slovenske Gorice dialect belongs to the Pannonian dialectal group due to the parallel development of the permanently long *jat*, long etymological *o*, permanently long *u*, and the syllabic *ʃ*, as well as to the parallel reflex of the permanently long nasal *ɛ*, long *e*, and long *ə*. This dialect is not uniform, but, rather, it is split between two subdialects. The western subdialect is characterized by the lengthening of the old- and neoacute vowels in non-final and final syllables, which affected even the vowels under retracted accents, therefore, the reflexes for these vowels differ from the reflexes for permanently long or circumflexed vowels. The eastern subdialect preserved the quantitative oppositions.

The Slovenske Gorice dialect does not have tonemic oppositions. Stress is not limited to a particular word syllable, i.e., any syllable may carry the stress. Both common Slovene accent advancements and the retraction from the final short syllable to the pretonic short vowel were carried out, e.g., *žená* → *žéna*, *kosà* → *kòsa*, *møglà* → *møgla*; in the western subdialect the newly stressed vowel was lengthened and diphthongized, while in the eastern subdialect it remained short. The newest accent retractions are the following: (1) in individual words from circumflex long final, particularly open, syllables, e.g., 'lexko 'vixa; (2) from short circumflex syllables, e.g., 'a:dvent, 'bu:ogat, 'poznan, p'rinas, 'zâčnen. Vowels in forms leveled by the basic form are also short, e.g., 'nu:oso, 'nu:osla, 'nu:osli; 'zemj, 'zemta, 'zemte (vel.).

The following vowels from the original Slovene phonological system had the same development in the eastern and western Slovenske Gorice subdialects: ē → e:í, ô → o:y, ê, ë, õ → e:, á → a:, ò → o:y. Permanently long *i* and *u* developed into diphthongs *i:í* and *ii:í* in the western subdialect, but remained long monophthongs in the eastern subdialect. Vocalic *r* in eastern subdialect preserved its syllabic character. Here, like in Prekmurje, old- and neoacute vowels in non-final and final syllables remained short, while in western subdialect they later lengthened and some also diphthongized, e.g., é → i:ë, ò, ò → u:o, è, ë, õ → ie:. Non-stressed *u* developed into *i* and *o*, e.g., *ki:pü:vlen*, 'pa:zdixe, *Lob'la:na*, 'xa:ntox, non-stressed *ě* into *i*, e.g., *si:detj*, 'vèditj, or *a*: 'go:usanca, 'vi:èdat (W).

In the Slovenske Gorice dialect CSI velar *ł*, CSI middle *l* and CSI. *l'* merged into middle *l*. *R* is like in Standard Slovene. *R'* > *r*; *črě-* and *žrě-*; *-m* > *-n*; *n'* > *n:j*; *v* is [vJ], in front of voiceless obstruent and in word-final position it is [fJ]; *rinezem*. Original clusters *tl*, *dl* are not preserved. Cf. also *r-r* > *n-r*; *r-r* > *j-r*; *m-n* > *m-l*; *v-m* > *l-m*; *pt-* > *ft*; *tl-dl* > *kl-gl*; *dn* > *gn*; *šč* > *š*.